

Arrest

nr. 266 694 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2019.

1.2. Verzoekers worden op 17 december 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 28 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. P.L.J.A., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op 28 januari 1995. U woonde samen met uw vrouw (J. C. C. C., CGVS X en DVZ X) in Soyapango. U woonde sinds september 2018 in Soyapango, uw vrouw verhuisde begin 2019 ook naar daar. U studeerde boekhouding en werkte als assistent boekhouder bij het bedrijf Equipos Electronicos Valdes in de kolonie Escalon, San Salvador. Uw vrouw studeerde dezelfde richting en was bij jullie vertrek uit El Salvador op zoek naar werk. Jullie betaalden af en toe een soort van colaboracion van 5 dollar aan benedeleden van de bende MS-13 in jullie kolonie.

Uw vader (D. A. P. R., CGVS X DVZ X) betaalde al sinds 2017 renta aan de bende MS-13 in San Salvador omwille van zijn zaak als timmerman. U woonde toen nog bij uw vader samen de rest van zijn gezin (stiefmoeder, broer, halfbroer en -zus) in het huis boven zijn werkplaats. Op een bepaald moment kon hij de renta niet meer betalen en hij besloot de zaak in 2018 te verkopen. Op 17 september 2018 zijn twee gewapende benedeleden naar uw vader gekomen en ze eisten 6000 dollar van hem tegen de namiddag. Indien hij niet betaalde, zouden ze uw vader en zijn familie uitmoorden. Uw vader ging akkoord om dit bedrag te betalen en de benedeleden vertrokken. Uw vader deed aangifte bij de politie. U was op dit moment aan het werk. U bent niet meer teruggekeerd naar het huis en verhuisde naar Soyapango. Uw vader is naar zijn ouders in Chalatenengo gegaan, en ook de andere gezinsleden vertrokken uit het huis. Uw vader vluchtte daarna naar België met uw broer (D. S. P. L., CGVS X; DVZ X). Zij namen op 30 september 2018 het vliegtuig naar België en dienden op 3 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Uw stiefmoeder (C. N. C. D. R., CGVS X en DVZ X) en uw halfbroer en -zus vluchtten geruime tijd later, meer bepaald op 6 oktober 2019, uit El Salvador en uw stiefmoeder diende op 14 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 1 oktober 2019 was u in de avond rond 20h samen met uw vrouw onderweg van de bushalte naar jullie kolonie. Nadat jullie van de hoofdstraat een straatje richting jullie kolonie waren ingelopen, kwamen drie benedeleden op jullie af. Eén persoon bleef voor jullie staan en voerde het woord, de andere twee personen stonden op de uitkijk. De persoon vroeg van waar u was, en toen u antwoordde dat u van de kolonie was, zei hij dat u loog en dat u van El Centenario was. U zei weer dat u in de kolonie woonde met uw vrouw, waarop het bendelid zei: "Nee jij bent van El Centenario, en uw vader moet ons nog geld". Ze eisten dat jullie hen de volgende dag 200 dollar zouden geven, anders zou hij u en uw vrouw vermoorden. De persoon zei ook dat hij wist dat uw familie in het buitenland zit.

Eenmaal terug thuis besloten jullie uit de kolonie weg te gaan. Jullie wouden de benedeleden niet betalen aangezien ze dan geld zouden blijven vragen. De volgende ochtend, op 2 oktober 2019, vertrokken jullie om 2h 's nachts met de taxi uit het huis. U ging naar een vriendin in Mejicanos, uw vrouw ging naar haar ouders in San Marcos. Uw vrouw kwam u tweemaal bezoeken. U bleef gedurende deze periode werken, dit tot enkele dagen voor jullie vertrek uit El Salvador.

Op 4 oktober 2019 diende u een klacht in bij het politiekantoor in Ilopango, dicht bij Soyapango. De politie zei dat ze gingen bellen indien ze meer nieuws hadden. Tien dagen later nam u zelf contact op met de politie. Ze hadden nog geen vooruitgang in het onderzoek geboekt en ze zeiden dat jullie niet konden terugkeren naar jullie huis, waarop jullie besloten te vluchten uit El Salvador. Op 18 oktober 2019 kocht u de vliegtickets.

Op 21 oktober 2019 reisde u samen met uw vrouw per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 22 oktober 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 28 oktober 2019.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende MS-13 dienen te vrezen. Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de aangifte bij de politie (dd. 4 oktober 2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor bendedgeweld niet aannemelijk heeft gemaakt. In september 2018 verhuisde u van San Salvador naar Soyapango, nadat uw vader problemen zou hebben gekend met de bende MS-13 (CGVS 19/25557, p.3; CGVS 19/25557B, p.3 en 9). Hij kon de maandelijkse renta van 100 dollar niet meer betalen en hij besloot zijn zaak te verkopen (CGVS 19/25557, p.5; CGVS 19/25557B, p.8). Twee gewapende bendeleden kwamen langs en eisten een grotere som van 6000 dollar (CGVS 19/25557, p.5; CGVS 19/25557B, p.8). Indien uw vader niet zou betalen, dan zouden ze uw vader en zijn gezin uitmoorden. Uw vader ging akkoord, maar ging na het vertrek van de bendeleden klacht indienen bij de politie en hij vertrok uit zijn woning (CGVS 19/25557, p.5; CGVS 19/25557B, p.8). Enkel uw broer vluchtte mee met uw vader uit El Salvador, omdat hij rechtstreeks in contact was gekomen met de bendeleden (CGVS 19/25557, p.5). U verklaart nochtans dat de bendeleden wisten wie er woonde in het huis, en als jullie werkten en naar buiten gingen, waren de bendeleden er ook (CGVS 19/25557, p.12). Dat u na het vertrek van uw vader uit uw land van herkomst op 30 september 2018 geen problemen kende met de bendeleden, doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Bovendien dient te worden gewezen op volgende tegenstrijdigheid. Immers beweerde uw broer dat uw tante drie weken na het incident verhuisde naar de woonst van uw familie in San Salvador, en dat u haar vergezelde (CGVS 18/19768, p.11 en 12). Dit strookt niet met wat u heeft verklaard, namelijk dat u altijd in Soyapango bent blijven wonen. Voorts beweerden uw vader en uw broer dat er na hun vertrek personen zouden zijn langsgesproken op het adres waar uw tante en uw broer woonden. Het zou gaan om personen die naar hen informeerden, maar uw tante zou geen idee hebben gehad of het klanten of bendeleden waren (CGVS 18/19768, p.12; CGVS 18/19769, p.8-9). Ook van het bezoek van deze mogelijke bendeleden maakten jullie geen melding in jullie verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Wat voorts betreft uw versie van de feiten, als zou u na het vertrek van uw vader en uw broer steeds in de kolonie Soyapango hebben gewoond, dient te worden gewezen op het merkwaardige feit dat u verhuisde naar een zone die ook door de bende MS-13 werd gecontroleerd. Dat het volgens u beter was om te verhuizen naar een zone die onder controle staat van dezelfde bende als de vorige woonplaats (CGVS 19/25557, p.6; CGVS 19/25557B, p.9), kan in de door u geschetste context, waarbij uw familie zou zijn gevisieerd door de bende MS-13, niet overtuigen. U begon bovendien zonder problemen aan een nieuw hoofdstuk in Soyapango (CGVS 19/25557, p.12 en 13), en ook toen uw vrouw bij u kwam wonen, zorgde dit niet voor problemen (CGVS 19/25557B, p.8 en 9). Dat u niet mee vluchtte met uw vader en broer in 2018 en verder uw leven normaal kon verderzetten in een andere kolonie waar dezelfde bende het voor het zeggen heeft, relativiseert de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Indien de bendeleden werkelijk de schuld van uw vader kwamen eisen op 1 oktober 2019, kan voorts worden aangestipt dat de gang van zaken die jullie schetsten weinig plausibel is. Jullie geven aan dat er binnen de bende MS-13 een netwerk is en dat de bendeleden van de verschillende zones informatie uitwisselen met elkaar (CGVS 19/25557, p.9 en 13; CGVS 19/25557B, p.11). De bendeleden wisten jullie wonen (CGVS 19/25557, p.14; CGVS 19/25557B, p.10). Ook verklaart u dat: "Ze controleren alles, maar als je je afzijdig houdt en je niet met hun zaken gaat bemoeien, dan hoor je daar niks van" (CGVS 19/25557, p.13). Tot 1 oktober 2019 betaalden jullie enkel ongeveer vijf dollar per maand aan de bendeleden, als een soort van "colaboracion" (CGVS 19/25557, p.4; CGVS 19/25557B, p.4 en 10). Tot dan werden jullie dan ook niet verder bedreigd of afgeperst door de bendeleden en gingen jullie gewoon naar het werk en naar de universiteit (CGVS 19/25557, p.12-13; CGVS 19/25557B, p.3-4 en p.11). Dat ze u dan een jaar met rust laten (CGVS 19/25557, p.3; CGVS 19/25557B, p.8 en 9), en jullie schijnbaar al die tijd zonder verdere problemen in de kolonie kunnen wonen, is weinig plausibel, en is in strijd met het beeld dat u schetst van de werking van dergelijke bende, niet namelijk vlot informatie zou uitwisselen over de grenzen van de verschillende zones heen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een haalbaar bedrag van 200 dollar, en kan niet worden ingezien waarom u, indien u zich werkelijk bedreigd zou hebben gevoeld, dergelijke som niet eenvoudigweg betaalde. De bendeleden eisten de avond van 1 oktober 2019 dat u het geld (dat u wel degelijk had) daags nadien zou betalen (CGVS 19/25557, p.9; CGVS 19/25557B, p.8 en 10-11), maar jullie verkozen plots hals over kop te verhuizen en niet in te gaan op de vraag van de bende (CGVS 19/25557, p.14; CGVS 19/25557B, p. 10). Hoewel verwerpelijk, is het opeisen van renta een gemeenrechtelijk feit waaruit op zich geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Het is bovendien merkwaardig dat de geëiste som geenszins in verhouding blijkt met het bedrag dat uw vader diende te betalen, namelijk 6000 dollar. Dat men dan 200 dollar zou eisen, onder de verzwarende omstandigheid dat uw vader zijn eerdere belofte om te betalen niet inlost, is niet aannemelijk. Tot slot blijkt uit de klacht die jullie neerleggen niet dat het incident met deze bende verband zou houden met de renta die uw vader in september 2019 moest betalen (CGVS 19/25557, p.9; CGVS 19/25557B, p.8 en 10-11). Bij de politie maakte u merkwaardig genoeg dit verband niet en verklaarde u enkel dat de bendeleden zeiden dat ze wisten dat u familie in het buitenland had die jullie kon helpen het bedrag van 200 dollar te betalen (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.4). Dat u bij de politie geen melding maakte van dit belangrijk feit, namelijk dat de bendeleden u hadden geïdentificeerd als zijnde de zoon van uw vader die niet had voldaan aan hun eis om 6000 dollar op te hoesten (CGVS 19/25557, p.7), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Het is ook eigenaardig dat u bij de politie beweerde dat jullie na het incident naar San Marcos zijn gegaan (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.3), alsook dat u verklaarde op het moment van het indienen van de klacht in San Marcos te wonen (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.1), terwijl uit jullie relaas bij het CGVS moet blijken dat enkel uw vriendin naar haar ouders in San Marcos verhuisde. Zelf zou u onderdak hebben gevonden bij een vriendin in Mejicanos, een andere voorstad van San Salvador.

Bovendien rijst de vraag waarom u na enkele dagen alsnog besliste dergelijke klacht neer te leggen. Immers blijkt uit dit proces-verbaal allerm minst dat u de politie veel te vertellen had: u heeft het over drie belagers maar van twee van hen kon u geen enkele beschrijving geven (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019). De derde persoon, namelijk diegene die u zou hebben aangesproken, omschreef u dan weer als volgt: "zijn gezicht was normaal. Hij had een bruin getinte huid, en hij had zwart haar." (CGVS 19/25557, p.14). Dergelijke beschrijving zal opgaan voor nogal wat van uw landgenoten. Over de kledij zei u zich te herinneren dat de man in kwestie een zwarte broek, een zwart shirt en witte schoenen droeg (CGVS 19/25557, p.14), wat dan weer in strijd is met uw verklaring bij de politie, toen u meende dat ook zijn schoenen zwart waren (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019). Uw vage beschrijving, alsook het feit dat u de problemen van uw vader niet eens ter sprake bracht en u beperkte tot een zeer

summier relaas, doet vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van enig "bewijs" voor uw verzoek om internationale bescherming in België.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen geen concrete indicaties zijn af te leiden die erop zouden wijzen dat u na 1 oktober 2019 ooit werd gezocht of dat u nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden. In de periode van 2 oktober 2019 tot 21 oktober 2019, toen u bij een vriendin en uw vrouw bij haar ouders verbleef, is jullie niks meer overkomen (CGVS 19/25557, p.10; CGVS 19/25557B, p.12). Nochtans bent u nog bijna elke dag gaan werken tot enkele dagen voor uw vertrek (CGVS 19/25557, p.6, 9 en 10; CGVS 19/25557B, p.9 en 12) en kwam uw vrouw u tot tweemaal toe bezoeken (CGVS 19/25557, p.10; CGVS 19/25557B, p.12). Dat jullie zich op deze manier blootstelden aan de bende, doet ernstige vragen rijzen bij de zogenaamde vrees die jullie op dat moment hadden.

Wat voorts betreft de aanwezigheid van enkele van uw familieleden in België en jullie verklaring dat uw vader en uw broer hier een beschermingsstatus genieten, merkt het CGVS op dat elk dossier afzonderlijk en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Uw vader (D. A. P. R., CGVS 18/19769; DVZ 8.716.040) en uw broer (D. S. P. L., CGVS 18/19768; DVZ 8.716.025) werden op 12 april 2019 de status van vluchteling toegekend. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. **Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.**

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Uw stiefmoeder (C. N. C. D. R., CGVS 19/24584 en DVZ 8.930.197) en uw halfbroer (E. D. P. C., °2007) en –zus (D. V. P. C., °2009) vertrokken op 6 oktober 2019 ook naar België aangezien uw stiefmoeder zeer angstig zou zijn geweest (CGVS 19/25557, p.4, 5 en 12-13). Zij zit nog in de procedure en wacht op haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dient hierbij opgemerkt te worden dat uw stiefmoeder in haar persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (14 januari 2020) op geen moment getuigde over het incident dd. 1 oktober 2019, noch over uw komst naar België (interview Dienst Vreemdelingenzaken CGVS 19/24584, p.5-6, 14 januari 2020). Dit is opmerkelijk aangezien jullie beiden uit El Salvador vluchtten wegens de problemen die uw vader/haar partner oorspronkelijk meemaakte, en jullie tot het voorval dd. 18 september 2018 samenwoonden en een gezin vormden. Dat zij dan geen melding zou maken van de levensbedreigende situatie die haar stiefzoon dwong El Salvador te verlaten, is zeer merkwaardig en doet andermaal twifelen aan uw relaas. Tot slot zijn uw grootouders (M. D. P. R. D. P., CGVS 19/23106B en DVZ 8.910.992; O. M. P. R., CGVS 19/23106 en DVZ 8.910.992) en uw oom (O. M. P. R., CGVS 19/24284 en DVZ 8.928.755) ook in België. U verklaart dat hun problemen en de reden voor hun vertrek uit El Salvador niet gelinkt zijn aan jullie problemen (CGVS 19/25557, p.5). Hun verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd en in beroep werd de beslissing van het CGVS bevestigd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-**

Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw vrouw genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten, alsook jullie huwelijksakte, bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie dd. 4 oktober 2019 kan bovenstaande vaststellingen evenmin weerleggen. Dergelijke stukken zijn immers louter een weergave van uw verklaringen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake C. C. J. C., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in La Libertad op 25 juni 1995. U woonde samen met uw man (J. A. P. L., CGVS 19/25557 en DVZ 8.939.688) in Soyapango. Uw man woonde sinds september 2018 in Soyapango, uzelf verhuisde begin 2019 ook naar daar. U studeerde boekhouding en u was ten tijde van jullie vertrek uit El Salvador op zoek naar werk. Uw man studeerde dezelfde richting en hij werkte als assistent boekhouder bij het bedrijf Equipos Electronicos Valdes in de kolonie Escalon, San Salvador. Jullie betaalden af en toe een soort van colaboracion van 5 dollar aan bendeleden van de bende MS-13 in jullie kolonie.

Uw schoonvader (D. A. P. R., CGVS 18/19769; DVZ 8.716.040) betaalde al sinds 2017 renta aan de bende MS-13 in San Salvador omwille van zijn zaak als timmerman. Uw man woonde toen nog bij zijn vader samen met de rest van het gezin (stiefmoeder, broer, halfbroer en -zus) in het huis boven zijn werkplaats. Op een bepaald moment kon uw schoonvader de renta niet meer betalen en hij besloot de zaak in 2018 te verkopen. Op 17 september 2018 zijn twee gewapende bendeleden naar uw schoonvader gekomen en ze eisten 6000 dollar van hem tegen de namiddag. Indien hij niet betaalde, zouden ze uw schoonvader en zijn familie uitmoorden. Uw schoonvader ging akkoord om dit bedrag te betalen en de bendeleden vertrokken. Uw schoonvader deed aangifte bij de politie.

Uw man was op dit moment aan het werk. Hij is niet meer teruggekeerd naar het huis en hij verhuisde naar Soyapango. Uw schoonvader is naar zijn ouders in Chalatenengo gegaan, en ook de andere gezinsleden vertrokken uit het huis. Uw schoonvader vluchtte daarna naar België met uw schoonbroer (D. S. P. L., CGVS 18/19768; DVZ 8.716.025). Zij namen op 30 september 2018 het vliegtuig naar België en dienden op 3 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Ook de stiefmoeder van uw man (C. N. C. D. R., CGVS 19/24584 en DVZ 8.930.197) en haar twee kinderen vluchtten op 6 oktober 2019 uit El Salvador en ze diende op 14 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 1 oktober 2019 was u in de avond rond 20h samen met uw man onderweg van de bushalte naar jullie kolonie. Nadat jullie van de hoofdstraat een straatje richting jullie kolonie waren ingelopen, kwamen drie bendeleden op jullie af. Eén persoon bleef voor jullie staan en voerde het woord, de andere twee personen stonden op de uitkijk. De persoon vroeg van waar uw man was, en toen hij antwoordde dat hij van de kolonie was, zei de persoon dat uw man loog en dat hij van El Centenario was. Uw man zei weer dat hij met u in de kolonie woonde, waarop het bendelid tegen uw man zei: "Nee jij bent van El Centenario, en uw vader moet ons nog geld". Ze eisten dat jullie hen de volgende dag 200 dollar zouden geven, anders zou hij jullie vermoorden. De persoon zei ook dat hij wist dat de familie van uw man in het buitenland zit.

Eenmaal terug thuis besloten jullie uit de kolonie weg te gaan. Jullie wouden de bendeleden niet betalen aangezien ze dan geld zouden blijven vragen. De volgende ochtend, op 2 oktober 2019, vertrokken jullie om 2h 's nachts met de taxi uit het huis. U ging naar uw ouders in San Marcos, uw man ging naar een vriendin in Mejicanos. U bezocht uw man tweemaal in Mejicanos. Uw man bleef gedurende deze periode werken, dit tot enkele dagen voor jullie vertrek uit El Salvador.

Op 4 oktober 2019 diende uw man een klacht in bij het politiekantoor in Ilopango, dicht bij Soyapango. De politie zei dat ze gingen bellen indien ze meer nieuws hadden. Tien dagen later nam uw man zelf contact op met de politie. Ze hadden nog geen verdere ontwikkelingen geboekt en ze zeiden dat jullie niet konden terugkeren naar jullie huis, waarop jullie besloten te vluchten uit El Salvador. Op 18 oktober 2019 kocht uw man de vliegtickets.

Op 21 oktober 2019 reisde u samen met uw man per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 22 oktober 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 28 oktober 2019. Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende MS-13 dienen te vrezen. Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de aangifte bij de politie (dd. 4 oktober 2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw man, J. A. P. L. (CGVS 19/25557 en DVZ 8.939.688), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

*"Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf).*

Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor bendegegeweld niet aannemelijk heeft gemaakt. In september 2018 verhuisde u van San Salvador naar Soyapango, nadat uw vader problemen zou hebben gekend met de bende MS-13 (CGVS 19/25557, p.3; CGVS 19/25557B, p.3 en 9). Hij kon de maandelijkse renta van 100 dollar niet meer betalen en hij besloot zijn zaak te verkopen (CGVS 19/25557, p.5; CGVS 19/25557B, p.8). Twee gewapende bendeleden kwamen langs en eisten een grotere som van 6000 dollar (CGVS 19/25557, p.5; CGVS 19/25557B, p.8). Indien uw vader niet zou betalen, dan zouden ze uw vader en zijn gezin uitmoorden. Uw vader ging akkoord, maar ging na het vertrek van de bendeleden klacht indienen bij de politie en hij vertrok uit zijn woning (CGVS 19/25557, p.5; CGVS 19/25557B, p.8). Enkel uw broer vluchtte mee met uw vader uit El Salvador, omdat hij rechtstreeks in contact was gekomen met de bendeleden (CGVS 19/25557, p.5). U verklaart nochtans dat de bendeleden wisten wie er woonde in het huis, en als jullie werkten en naar buiten gingen, waren de bendeleden er ook (CGVS 19/25557, p.12). Dat u na het vertrek van uw vader uit uw land van herkomst op 30 september 2018 geen problemen kende met de bendeleden, doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Bovendien dient te worden gewezen op volgende tegenstrijdigheid. Immers beweerde uw broer dat uw tante drie weken na het incident verhuisde naar de woonst van uw familie in San Salvador, en dat u haar vergezelde (CGVS 18/19768, p.11 en 12). Dit strookt niet met wat u heeft verklaard, namelijk dat u altijd in Soyapango bent blijven wonen. Voorts beweerden uw vader en uw broer dat er na hun vertrek personen zouden zijn langsgesproken op het adres waar uw tante en uw broer woonden. Het zou gaan om personen die naar hen informeerden, maar uw tante zou geen idee hebben gehad of het klanten of bendeleden waren (CGVS 18/19768, p.12; CGVS 18/19769, p.8-9). Ook van het bezoek van deze mogelijke bendeleden maakten jullie geen melding in jullie verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Wat voorts betreft uw versie van de feiten, als zou u na het vertrek van uw vader en uw broer steeds in de kolonie Soyapango hebben gewoond, dient te worden gewezen op het merkwaardige feit dat u verhuisde naar een zone die ook door de bende MS-13 werd gecontroleerd. Dat het volgens u beter was om te verhuizen naar een zone die onder controle staat van dezelfde bende als de vorige woonplaats (CGVS 19/25557, p.6; CGVS 19/25557B, p.9), kan in de door u geschetste context, waarbij uw familie zou zijn gevisieerd door de bende MS-13, niet overtuigen. U begon bovendien zonder problemen aan een nieuw hoofdstuk in Soyapango (CGVS 19/25557, p.12 en 13), en ook toen uw vrouw bij u kwam wonen, zorgde dit niet voor problemen (CGVS 19/25557B, p.8 en 9). Dat u niet mee vluchtte met uw vader en broer in 2018 en verder uw leven normaal kon verderzetten in een andere kolonie waar dezelfde bende het voor het zeggen heeft, relativeert de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Indien de bendeleden werkelijk de schuld van uw vader kwamen eisen op 1 oktober 2019, kan voorts worden aangestipt dat de gang van zaken die jullie schetsten weinig plausibel is. Jullie geven aan dat er binnen de bende MS-13 een netwerk is en dat de bendeleden van de verschillende zones informatie uitwisselen met elkaar (CGVS

19/25557, p.9 en 13; CGVS 19/25557B, p.11). De benedeleden wisten jullie wonen (CGVS 19/25557, p.14; CGVS 19/25557B, p.10). Ook verklaart u dat: "Ze controleren alles, maar als je je afzijdig houdt en je niet met hun zaken gaat bemoeien, dan hoor je daar niks van" (CGVS 19/25557, p.13). Tot 1 oktober 2019 betaalden jullie enkel ongeveer vijf dollar per maand aan de benedeleden, als een soort van "colaboracion" (CGVS 19/25557, p.4; CGVS 19/25557B, p.4 en 10). Tot dan werden jullie dan ook niet verder bedreigd of afgeperst door de benedeleden en gingen jullie gewoon naar het werk en naar de universiteit (CGVS 19/25557, p.12-13; CGVS 19/25557B, p.3-4 en p.11). Dat ze u dan een jaar met rust laten (CGVS 19/25557, p.3; CGVS 19/25557B, p.8 en 9), en jullie schijnbaar al die tijd zonder verdere problemen in de kolonie kunnen wonen, is weinig plausibel, en is in strijd met het beeld dat u schetst van de werking van dergelijke bende, niet namelijk vlot informatie zou uitwisselen over de grenzen van de verschillende zones heen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een haalbaar bedrag van 200 dollar, en kan niet worden ingezien waarom u, indien u zich werkelijk bedreigd zou hebben gevoeld, dergelijke som niet eenvoudigweg betaalde. De benedeleden eisten de avond van 1 oktober 2019 dat u het geld (dat u wel degelijk had) daags nadien zou betalen (CGVS 19/25557, p.9; CGVS 19/25557B, p.8 en 10-11), maar jullie verkozen plots hals over kop te verhuizen en niet in te gaan op de vraag van de bende (CGVS 19/25557, p.14; CGVS 19/25557B, p. 10). Hoewel verwerpelijk, is het opeisen van renta een gemeenrechtelijk feit waaruit op zich geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Het is bovendien merkwaardig dat de geëiste som geenszins in verhouding blijkt met het bedrag dat uw vader diende te betalen, namelijk 6000 dollar. Dat men dan 200 dollar zou eisen, onder de verzwarende omstandigheid dat uw vader zijn eerdere belofte om te betalen niet inlost, is niet aannemelijk. Tot slot blijkt uit de klacht die jullie neerleggen niet dat het incident met deze bende verband zou houden met de renta die uw vader in september 2019 moest betalen (CGVS 19/25557, p.9; CGVS 19/25557B, p.8 en 10-11). Bij de politie maakte u merkwaardig genoeg dit verband niet en verklaarde u enkel dat de benedeleden zeiden dat ze wisten dat u familie in het buitenland had die jullie kon helpen het bedrag van 200 dollar te betalen (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.3). Dat u bij de politie geen melding maakte van dit belangrijk feit, namelijk dat de benedeleden u hadden geïdentificeerd als zijnde de zoon van uw vader die niet had voldaan aan hun eis om 6000 dollar op te hoesten (CGVS 19/25557, p.7), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Het is ook eigenaardig dat u bij de politie beweerde dat jullie na het incident naar San Marcos zijn gegaan (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.3), alsook dat u verklaarde op het moment van het indienen van de klacht in San Marcos te wonen (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.1), terwijl uit jullie relaas bij het CGVS moet blijken dat enkel uw vriendin naar haar ouders in San Marcos verhuisde. Zelf zou u onderdak hebben gevonden bij een vriendin in Mejicanos, een andere voorstad van San Salvador.

Bovendien rijst de vraag waarom u na enkele dagen alsnog besliste dergelijke klacht neer te leggen. Immers blijkt uit dit proces-verbaal allerm minst dat u de politie veel te vertellen had: u heeft het over drie belagers maar van twee van hen kon u geen enkele beschrijving geven (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019). De derde persoon, namelijk diegene die u zou hebben aangesproken, omschreef u dan weer als volgt: "zijn gezicht was normaal. Hij had een bruin getinte huid, en hij had zwart haar." (CGVS 19/25557, p.14). Dergelijke beschrijving zal opgaan voor nogal wat van uw landgenoten. Over de kledij zei u zich te herinneren dat de man in kwestie een zwarte broek, een zwart shirt en witte schoenen droeg (CGVS 19/25557, p.14), wat dan weer in strijd is met uw verklaring bij de politie, toen u meende dat ook zijn schoenen zwart waren (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019). Uw vage beschrijving, alsook het feit dat u de problemen van uw vader niet eens ter sprake bracht en u beperkte tot een zeer summier relaas, doet vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van enig "bewijs" voor uw verzoek om internationale bescherming in België.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen geen concrete indicaties zijn af te leiden die erop zouden wijzen dat u na 1 oktober 2019 ooit werd gezocht of dat u nu nog steeds zou worden gezocht door de benedeleden. In de periode van 2 oktober 2019 tot 21 oktober 2019, toen u bij een vriendin en uw vrouw bij haar ouders verbleef, is jullie niks meer overkomen (CGVS 19/25557, p.10; CGVS 19/25557B, p.12). Nochtans bent u nog bijna elke dag gaan werken tot enkele dagen voor uw vertrek (CGVS 19/25557, p.6, 9 en 10; CGVS 19/25557B, p.9 en 12) en kwam uw vrouw u tot tweemaal toe bezoeken (CGVS 19/25557, p.10; CGVS 19/25557B, p.12). Dat jullie zich op deze manier blootstelden aan de bende, doet ernstige vragen rijzen bij de zogenaamde vrees die jullie op dat moment hadden.

Wat voorts betreft de aanwezigheid van enkele van uw familieleden in België en jullie verklaring dat uw vader en uw broer hier een beschermingsstatus genieten, merkt het CGVS op dat elk dossier

afzonderlijk en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Uw vader (D. A. P. R., CGVS 18/19769; DVZ 8.716.040) en uw broer (D. S. P. L., CGVS 18/19768; DVZ 8.716.025) werden op 12 april 2019 de status van vluchteling toegekend. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. **Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.**

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Uw stiefmoeder (C. N. C. D. R., CGVS 19/24584 en DVZ 8.930.197) en uw halfbroer (E. D. P. C., °2007) en –zus (D. V. P. C., °2009) vertrokken op 6 oktober 2019 ook naar België aangezien uw stiefmoeder zeer angstig zou zijn geweest (CGVS 19/25557, p.4, 5 en 12-13). Zij zit nog in de procedure en wacht op haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dient hierbij opgemerkt te worden dat uw stiefmoeder in haar persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (14 januari 2020) op geen moment getuigde over het incident dd. 1 oktober 2019, noch over uw komst naar België (interview Dienst Vreemdelingenzaken CGVS 19/24584, p.5-6, 14 januari 2020). Dit is opmerkelijk aangezien jullie beiden uit El Salvador vluchtten wegens de problemen die uw vader/haar partner oorspronkelijk meemaakte, en jullie tot het voorval dd. 18 september 2018 samenwoonden en een gezin vormden. Dat zij dan geen melding zou maken van de levensbedreigende situatie die haar stiefzoon dwong El Salvador te verlaten, is zeer merkwaardig en doet andermaal twifelen aan uw relaas. Tot slot zijn uw grootouders (M. D. P. R. D. P., CGVS 19/23106B en DVZ 8.910.992; O. M. P. R., CGVS 19/23106 en DVZ 8.910.992) en uw oom (O. M. P. R., CGVS 19/24284 en DVZ 8.928.755) ook in België. U verklaart dat hun problemen en de reden voor hun vertrek uit El Salvador niet gelinkt zijn aan jullie problemen (CGVS 19/25557, p.5). Hun verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd en in beroep werd de beslissing van het CGVS bevestigd."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten, alsook jullie huwelijksakte, bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie dd. 4 oktober 2019 kan bovenstaande vaststellingen evenmin weerleggen. Dergelijke stukken zijn immers louter een weergave van uw verklaringen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers argumenteren dat verwerende partij zeer kort door de bocht gaat door te stellen dat bedreigingen, afpersingen en mishandelingen door de bendeleden loutere als criminele daden met een economisch oogmerk dienen te worden gekwalificeerd. Zij argumenteren hierover als volgt: *“Het recente rapport van NANSEN bevestigt dat de bendes niet louter als een criminele organisatie kunnen worden bestempeld, zoals verwerende partij dat op heden doet. De situatie is veel complexer dan dat. Hun daden en beweegredenen zijn niet louter van economische aard en er dient te worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden in El Salvador tegen de bendes, die weldegelijk als politieke actoren dienen te worden beschouwd die wel degelijk een politieke agenda hebben en activiteiten uitoefenen die normaal gezien door een staat worden uitgeoefend, zoals de illegale belastingsheffing of renta : (eigen onderlijning) (stuk 5 p. 54-56): “...”. Verzoekers stellen dat verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het feit dat de bendes louter als een criminele organisatie dienen te worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees dient te worden aangetoond. Verzoekers argumenteren vervolgens: “Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij vermeende tegenstrijdige verklaringen en stelt dat verzoekende partij haar persoonlijke vrees voor bendegeweld niet aannemelijk zou hebben gemaakt - quod certe non: Dient bovendien te worden opgemerkt ...Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Verwerende partij heeft een en ander verkeerd begrepen. Na de bedreigingen ten aanzien van haar vader, woonde niemand meer in de woning. Gezien hun beperkte financiële middelen - en het feit dat enkel de vader en broer van eerste verzoekende partij rechtstreeks in contact waren gekomen met de bendeleden - werd er binnen de familie beslist dat zij het land onmiddellijk dienden te verlaten. De broer en vader van eerste verzoekende partij doken onder bij de grootouders van eerste verzoekende partij, de stiefmoeder van eerste verzoekende partij en haar twee broertjes zijn ondergedoken bij de moeder van de stiefmoeder in Magdan. Eerste verzoekende partij verhuisde naar haar tante in Soyapango en is er ook blijven wonen. De broer van eerste verzoekende partij zal zich vergist hebben overwie er met hun tante terug keerde naar de woonst. Dit hoeft ook niet te verbazen, hij was er zelf niet bij en was op de vlucht voor haar leven uit El Salvador. De reden waarom de tante van eerste verzoekende partij naar hun huis ging en er verbleef, was omdat zij bang waren dat anders het huis in de handen van de bendeleden zou vallen, indien het leeg stond en alles er geruïneerd zou worden. Het was aldus een gecompliceerde situatie en verwerende partij heeft deze duidelijk niet begrepen. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: Wat voorts betreft uw versie van de feiten ...relatieveert de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming. Verzoekende partij hebben zich trachten te beredderen in de situatie waarin zij zich bevonden. De bende was in de wijk waar ze naartoe verhuisden minder sterk aanwezig dan in hun eigen wijk. Zij hadden geen andere keuze. Zij vreesden voor hun leven, verhuisden, maar moesten ook nog zien te overleven en werken.*

Verzoekende partijen begrijpen dat dit uiteraard nog steeds bepaalde risico's inhield. Echter, veel andere keuze hadden zij niet. Zij trachtten de risico's zoveel mogelijk te beperken, rekening houdend met de situatie waarin zij zich bevonden: zij gingen altijd werken met een Uber en namen niet meer het openbaar vervoer, zij dienden een klacht in bij de politie in de hoop dat er iets zou ondernomen worden,... Uiteraard waren er nog steeds risico's verbonden aan hun daden, maar het was voor hen onmogelijk om deze risico's tot nul te herleiden in het land van herkomst. De enige uitweg die zij zagen, was uiteindelijk het land ontvluchten. Dat verwerende partij de gang van zaken "weinig plausibel" vindt, betekent niet dat het niet zo zou zijn plaatsgevonden. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: Voorts dient opgemerkt te worden dat...in Mejicanos, een andere voorstad van San Salvador. De redenering van verwerende partij is verwerpelijk. Zij stelt aldus dat verzoekende partij de bedreigingen en afpersingen maar moesten ondergaan en blijven betalen aan de bendes?! Tot wanneer diende zij dit dan vol te houden? Zoals verzoekende partijen verklaarden werden de eisen onhoudbaar en was het onmogelijk voor verzoekende partijen om 'tegenmoet te komen' aan deze eisen. Andermaal maakt verwerende partij een subjectieve redenering en somt op wat er volgens haar 'merkwaardig' zou zijn om dit dan als vaststaand feit te beschouwen en op basis van haar subjectief aanvoelen het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Dit is niet ernstig en toont een volledig gebrek aan kennis en inlevingsvermogen in de situatie waarin verzoekende partijen zich in bevonden. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende: Bovendien rijst de vraag waarom..."bewijs" voor uw verzoek om internationale bescherming in België. Verzoekende partij hebben zo weinig mogelijk de confrontatie trachten op te zoeken met de bendeleden en hebben niet de tijd genomen om ze goed te analyseren met het oog om een goede beschrijving te kunnen geven in een latere klacht. Zij keken weg en zochten zo weinig oogcontact om de bendeleden niet te provoceren, wat ook als een soort voorzorgsmaatregel kan worden gezien. Verzoekende partijen deden er alles aan om alsnog in El Salvador te (over)leven. Zij dienden zelfs een klacht in bij de politie in de hoop dat er iets zou worden ondernomen tegen de bendeleden om hen te beschermen. Dit bleek echter tevergeefs. Verzoekende partijen konden nergens anders naartoe, en kregen evenmin bescherming vragen van haar eigen autoriteiten. Dit hoeft echter niet te verbazen. Immers, het is al meermaals gebleken dat de politie in El Salvador niet naar behoren functioneert en zelf ook geïnfilteerd is door bendeleden. Verwerende partij is hier nochtans zelf zeer goed van op de hoogte. Dit is niet louter gesteund op hypothesen maar blijkt uit objectieve rapporten: de politie in El Salvador is bijzonder corrupt en werkt vaak samen met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen: p. 78-80 Country Policy and Information Note van januari 2021 (stuk 3) "...". Verzoekende partijen waren ten einde raad en zagen daarom ook geen andere mogelijkheid dat te vluchten uit EL Salvador. Zij benadrukken tevens dat de vader en broer van eerste verzoekende partij omwille van dezelfde redenen (afpersingen en bedreigingen door bendeleden) naar België vluchtten en weldegelijk erkend werden als vluchtelingen. Dit wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Verzoekende partijen hebben exact dezelfde problemen gekend in EL Salvador. De verwerende partij betwist tevens niet dat verzoekende partijen afgeperst en bedreigd werden door bendeleden. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen verantwoorden dat de vader en broer van verzoekende partij bescherming krijgen op dezelfde gronden maar dat deze bescherming aan verzoekende partijen geweigerd wordt... Verzoekende partijen vrezen voor hun leven. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partijen. Verzoekende partijen menen dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stellen niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij werpen op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2021 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-mls3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stellen verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zullen worden met bendes die hun afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke

manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vragen de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden en teruggestuurd moeten worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

2.2. Zij voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing eerste verzoekende partij;
2. Bestreden beslissing tweede verzoekende partij;
3. Bewijs pro deo rechtsbijstand;
4. Country Policy and Information Note van januari 2021;
5. NANSEN NOTE 2021/2.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekers leggen hun identiteitskaarten en paspoorten voor, waaruit hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet wordt betwist door verwerende partij, blijkt.

Verzoekers leggen ook hun huwelijksakte voor. Hieruit kan blijken dat zij gehuwd zijn met elkaar, maar dit wordt niet betwist door verwerende partij en is verder ook niet relevant voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers leggen ook nog een aangifte neer bij de Nationale Civiele Politie, Republiek van El Salvador in Centraal Amerika, afdeling preventie van de gemeente Ilopango dd. 4 oktober 2019. Hieruit kan blijken dat verzoeker aangifte deed van het incident van 1 oktober 2019 dat plaatsvond op weg naar zijn woonplaats in Soyapango en waarbij 3 bendeleden hem en verzoekster benaderden en 200 dollar van hem eisten. Het document heeft betrekking op verzoekers' vluchtrelaas en relevant voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. De authenticiteit van het document wordt niet in twijfel getrokken door verwerende partij, maar deze laatste uit in de bestreden beslissing het vermoeden dat de klacht louter werd ingediend met het oog op het verwerven van enig bewijs voor hun verzoek om internationale bescherming in België. Uit het document blijkt dat hierin slechts de verklaringen van verzoeker over dit incident zijn opgenomen maar verder blijkt nergens uit dat deze verklaringen verder zijn onderzocht door de Salvadoraanse autoriteiten zodat dit document op zichzelf geen bevestiging inhoudt van de door verzoekers voorgehouden feiten.

Hoewel verzoekers een inspanning hebben geleverd om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vluchtmotieven en daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent,

gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in beoordeeld in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De verzoeken om internationale bescherming hebben betrekking op afpersing en doodsbedreigingen door bende MS – 13 in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus *Salvador: Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

4.4. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten zouden voortvloeien uit de redenen waarom verzoekers vader El Salvador verliet in november 2018. De notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers vader en broer die werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie map landeninformatie) wijzen uit dat verzoekers vader verklaarde timmerman te zijn geweest in El Salvador, dat hij 100 dollar renta moest betalen tussen mei 2017 en mei 2018 en dat hij zijn werkplaats verkocht in twee fasen. Toen hij niet meer kon betalen en de bendeleden op 17 september 2018 6.000 dollar vroegen, deed verzoekers vader aangifte bij de politie en verlieten alle familieleden het huis, waarna verzoekers vader samen met verzoekers broer naar België vertrokken op 29 september 2018 waar zij beiden erkend werden als vluchteling. Het is niet betwist dat de door verzoekers vader en broer aangehaalde feiten, met name de afpersing door de bendeleden in het kader van de handelszaak van verzoekers vader aanleiding hebben gegeven tot erkenning van verzoekers vader en verzoekers broer als vluchteling in België. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten weliswaar zouden voortvloeien uit de weigering van de vader van eerste verzoeker om de gevraagde renta in 2018 te betalen, maar dat de door verzoekers voorgehouden feiten zich volgens hun verklaringen ongeveer een jaar later zouden hebben voorgedaan.

Hoewel de voorgehouden problemen van verzoekers met de bende MS 13 verband houden met de problemen die verzoekers vader heeft gehad in El Salvador, gaat het niet om exact dezelfde problemen, zoals ten onrechte wordt beweerd in het verzoekschrift. De voorgehouden feiten hebben zich immers afgespeeld ruim een jaar nadat verzoekers vader uit El Salvador vertrok en het gaat *in casu* niet om een langdurige afpersing en bedreiging in het kader van een voormalige zelfstandige activiteit, maar een eenmalige afpersing en bedreiging op 1 oktober 2019. Evenwel stelt de Raad ook vast dat verzoekers een verband leggen met de bedreigingen en afpersing waarvan verzoekers vader het slachtoffer werd zodat moet rekening worden gehouden met deze bedreigingen om te bepalen of verzoekers, wegens hun familieband met verzoekers vader die afgeperst en bedreigd werd zelf worden bedreigd met vervolging of ernstige schade (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51).

Na grondige analyse van verzoekers verklaringen, de beschikbare landeninformatie zoals bijgebracht door partijen, de elementen in het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekers de door hen voorgehouden bedreiging en afpersing door bendeleden van MS 13 op 1 oktober 2019 niet aannemelijk maakt omdat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoeker op 18 september 2018 verhuisde van San Salvador naar Soyapango, nadat verzoekers vader op 17 september 2018 geweigerd had 6.000 dollar te betalen aan bendeleden en dat zijn vader en broer, die op het ogenblik van deze bedreiging thuis aanwezig was, op 30 september 2019 met het vliegtuig uit El Salvador vertrokken naar België. Eerste verzoeker, gealarmeerd door de bedreiging op 17 september 2018 keerde niet meer maar het ouderlijk huis terug, maar verhuisde onmiddellijk naar zijn tante in Soyapango (notities PO, p. 3, 9). Zijn tante is daarna in het ouderlijk huis van verzoeker in San Salvador gaan wonen om te vermijden dat het zou worden ingenomen door bendes als schuilplaats, maar eerste

verzoeker is in Soyapango blijven wonen met zijn vrouw en kinderen (notities PO eerste verzoeker, p. 9). Beide wijken werden gecontroleerd door MS-13. Toch maken verzoekers geen gewag van enig probleem dat zij zouden gehad hebben tussen september 2018 en oktober 2019 toen eerste verzoeker werd aangesproken door twee bendeleden die zeiden dat ze hem kenden en 200 dollar eisten. Indien de bendeleden van dezelfde bende MS 13 in beide wijken met elkaar in contact stonden, zoals verzoekers beweren, is het op zijn minst vreemd te noemen dat eerste verzoeker gedurende een jaar niet werd lastiggevallen door de bendeleden omwille van het niet betalen van de renta door zijn vader. Dat verzoeker gedurende deze periode volledig ongemoeid werd gelaten door de bendeleden in Soyapango inzake het probleem van zijn vader en daarbij zijn leven op een normale manier kon verderzetten, relativeert in elk geval de ernst van de door verzoekers aangevoerde vrees. Deze vaststelling op zich zaait ook reeds twijfel inzake verzoekers bewering dat het incident op 1 oktober 2019 verband hield met de problemen van zijn vader.

In de bestreden beslissingen wordt gewezen op het feit dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn broer met betrekking tot wie zijn tante zou vergezeld hebben naar het ouderlijke huis in San Salvador. Waar zijn broer verklaarde dat eerste verzoeker zijn tante vergezeld naar diens woning, verklaarde eerste verzoeker, zoals reeds aangehaald, dat hijzelf nooit terugkeerde maar in Soyapango bleef wonen. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen in het verzoekschrift, kan uit de bestreden beslissingen niet blijken dat verwerende partij een en ander verkeerd zou begrepen hebben, nu hierin enkel wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker en diens broer op dit punt en dat verzoekers, in tegenstelling tot de vader en broer van eerste verzoeker geen melding maakten van het feit dat bendeleden na het vertrek van de vader en broer van eerste verzoeker naar het ouderlijk huis zouden zijn gekomen. Wat er ook van zij, in zoverre het om een vergissing van de broer van eerste verzoeker zou gaan, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekers op geen enkele wijze de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen, met name dat het feit dat zij al die tijd werden ongemoeid gelaten, ondanks het feit dat zij in wijken leefden waar MS-13 de controle had, reeds afbreuk doet aan hun beweerde vrees voor vervolging door bendeleden van MS-13, weerleggen. Dat de bende in Soyapango minder sterk aanwezig was dan in hun eigen wijk, en de risico's trachtten te beperken door niet meer het openbaar vervoer maar Uber te gebruiken om te gaan werken, werpen verzoekers pas voor het eerst in het verzoekschrift op, nu eerste verzoeker, gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die hij nam na het vertrek van zijn vader en broer, enkel verwijst naar het feit dat ze enkel buiten kwamen om naar de universiteit en het werk te gaan, gevaarlijke plekken vermeden en niet meer naar het centrum van San Salvador gingen, maar geen melding maakt van het feit dat zij niet langer het openbaar vervoer zouden genomen hebben, terwijl tweede verzoekster verklaart dat zij *“de laatste maanden probeerden wij steeds meer de bus te nemen, niet altijd”* (notities PO tweede verzoekster, p. 10).

Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Uit hun verklaringen blijkt immers dat verzoekers verder bleven werken in die periode en nergens kan uit blijken dat zij al die tijd ondergedoken zouden hebben geleefd, zodat kan aangenomen worden dat zij ook zichtbaar waren voor de bendeleden in Soyapango. Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoeker, gevraagd waarom hij denkt dat de bendeleden zo lang wachtten om hem te contacteren, verklaart *“...ik denk dat ze me gezien hebben, dat ze dan hebben uitgezocht wie ik was. Daarom denk ik ook dat het dezelfde bendeleden zijn van de kolonie, dat het dus andere bendeleden zijn. Dat ze moesten nagaan dat de informatie juist was die ze over mij hebben”* (notities PO eerste verzoeker, p. 13). Ook tweede verzoekster legt gelijkaardige verklaringen af. De Raad kan slechts vaststellen dat deze verklaring evenmin kan overtuigen. Gelet op het feit dat het om bendeleden van dezelfde bende ging, is het niet aannemelijk dat het nagaan van deze informatie een jaar in beslag zou genomen hebben. Dit wordt nog versterkt door hun verklaringen dat zij in Soyapango elk ongeveer vijf dollar per maand betaalden als *“colaboracion”* (notities PO eerste verzoeker, p. 5 en notities PO tweede verzoekster, p. 4 en 10), wat impliceert dat zij dus wel degelijk gekend waren bij de bendeleden. De Raad kan verwerende partij dan ook volgen waar zij stelt dat het feit dat verzoekers gedurende een jaar na het vertrek van de vader en broer van eerste verzoeker, afbreuk doet aan hun voorgehouden vrees voor de bendeleden.

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat de bendeleden van MS 13 op 1 oktober 2019 de achterstallige schuld van de vader van eerste verzoeker kwamen eisen. In dit verband stelt de Raad vast dat volgens hun verklaringen de bendeleden van de vader van eerste verzoeker in september 2018 6.000 dollar eisten, maar dat van verzoekers een bedrag van 200 dollar werd geëist. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen, staat laatstgenoemde som geenszins in verhouding tot het bedrag dat van de vader van eerste verzoeker werd geëist en wordt in de klacht bij de politie die verzoekers neerlegden, met geen woord gerept over het verband tussen het voorgehouden incident op 1 oktober 2019 en de problemen van eerste verzoekers vader. Hieromtrent stellen de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende: *“Bij de politie maakte u merkwaardig genoeg dit verband niet en verklaarde u enkel dat de bendeleden zeiden dat ze wisten dat u familie in het buitenland had die*

jullie kon helpen het bedrag van 200 dollar te betalen (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.4). Dat u bij de politie geen melding maakte van dit belangrijk feit, namelijk dat de benedeleden u hadden geïdentificeerd als zijnde de zoon van uw vader die niet had voldaan aan hun eis om 6000 dollar op te hoesten (CGVS 19/25557, p.7), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is ook eigenaardig dat u bij de politie beweerde dat jullie na het incident naar San Marcos zijn gegaan (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.3), alsook dat u verklaarde op het moment van het indienen van de klacht in San Marcos te wonen (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019, p.1), terwijl uit jullie relaas bij het CGVS moet blijken dat enkel uw vriendin naar haar ouders in San Marcos verhuisde. Zelf zou u onderdak hebben gevonden bij een vriendin in Mejicanos, een andere voorstad van San Salvador. Bovendien rijst de vraag waarom u na enkele dagen alsnog besliste dergelijke klacht neer te leggen. Immers blijkt uit dit proces-verbaal allerm minst dat u de politie veel te vertellen had: u heeft het over drie belagers maar van twee van hen kon u geen enkele beschrijving geven (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019). De derde persoon, namelijk diegene die u zou hebben aangesproken, omschreef u dan weer als volgt: "zijn gezicht was normaal. Hij had een bruin getinte huid, en hij had zwart haar." (CGVS 19/25557, p.14). Dergelijke beschrijving zal opgaan voor nogal wat van uw landgenoten. Over de kledij zei u zich te herinneren dat de man in kwestie een zwarte broek, een zwart shirt en witte schoenen droeg (CGVS 19/25557, p.14), wat dan weer in strijd is met uw verklaring bij de politie, toen u meende dat ook zijn schoenen zwart waren (zie vertaling klacht dd. 4 oktober 2019). Uw vage beschrijving, alsook het feit dat u de problemen van uw vader niet eens ter sprake bracht en u beperkte tot een zeer summier relaas, doet vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van enig "bewijs" voor uw verzoek om internationale bescherming in België." De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Hun betoog dat zij de confrontatie met de benedeleden trachten te vermijden en dat zij niet de tijd hebben genomen om ze goed te analyseren en weinig oogcontact zochten om hen niet te provoceren gaat voorbij aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat in de klacht op geen enkele manier wordt verwezen naar het feit dat het incident op 1 oktober 2019 verband hield met de afpersing van de vader van eerste verzoeker noch dat de benedeleden hem als dusdanig zouden hebben geïdentificeerd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers het voorgehouden incident op 1 oktober 2019 in Soyapango en het verband met de problemen van de vader van eerste verzoeker in 2018 met deze bende niet aannemelijk maken. Aangezien de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn, kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet gegund worden.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken, is een verder onderzoek van de materiële voorwaarden van de vluchtelingdefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog onder verwijzing naar de NANSSEN nota, dat bendes niet louter als een criminele organisatie kunnen worden bestempeld, dat zij als politieke actoren dienen te worden beschouwd en dat verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het feit dat de bendes louter als een criminele organisatie moeten worden aanzien, is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor verzoekers algemene betoog en verwijzing naar het rapport van het UK Home Office, "Country Policy and Information Note" van januari 2021 met betrekking tot de afwezigheid van overheidsbescherming in El Salvador.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hen voorgelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, volstaan de vaststellingen hierboven om te besluiten dat verzoekers de beweerde problemen met de benedeleden niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers vader en broer niet automatisch volgt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een

gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken. Zij maken bijgevolg evenmin aannemelijk dat deze feiten verband houden met de bedreigingen waaraan zijn vader en broer zijn blootgesteld en dat zij wegens hun familieband zelf worden bedreigd met vervolging of ernstige schade.

Het geheel van hun individuele omstandigheden en door hen voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat zij ernstige problemen riskeren in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Voor zover verzoekers een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekers wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar El Salvador.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaal-

de reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus; “*Salvador. Situation Sécuritaire*”, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, “*El Salvador. Veiligheidssituatie*”, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoekers bijgebrachte rapport Country Policy and Information Note van januari 2021 kan dit niet blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET